

Ed.

221. Frumvarp

til laga nm skipströnd og vogrek.

(Eftir 2. umr. í Ed.).

I. kafli.

Um skipströnd.

1. gr.

Hver, sem þess verður var, að hafskip sje í hættu statt við land eða strandað, eða að góss úr því reki á land, er skyldur að gera alt, sem í hans valdi stendur, til þess að bjarga mönnum og góssi, enda skal hann tafarlaust skýra hreppstjóra, eða lögreglustjóra, ef auðveldara er að ná til hans, frá atburðum með firðskeyti eða simtali, ef þess er kostur, en ella með skyndiboða. Hreppstjóri skal með sama hætti skýra lögreglustjóra frá skipreika. En lögreglustjóri skýrir síðan dómsmálaráðuneytinu frá því, hvernig komið er, með firðskeyti, ef þess er kostur, en ella með næstu póstferð. Dómsmálaráðuneytið skal svo, jafnskjótt sem nnt er, tilkynna skipreikann fyrirvarsmanni þess ríkis, sem skip er frá.

2. gr.

Hreppstjóri, eða lögreglustjóri, ef hann er fyrr á strandstað kominn, skal svo fjótt sem unt er fá úr því skorið, hvort skip skuli talið strandað. En þá er skip talið strandað eftir lögum þessum, ef það er rekið upp eða fast orðið við land, enda verði því ekki bjargað á sjó út og gert háffært áður en hætta sje á því, að það farist að miklu leyti eða öllu. Fela skal skipstjóra og 2 valinkunn- um mönnum að meta þetta að viðlögðum drengskap. Afl atkvæða þeirra ræður, og er úrskurður þeirra fullnaðarúrskurður.

3. gr.

Hreppstjóri skal annast björgun og aðhlyningu manna, varðveislu skips og björgun góss og varðveislu, þar til lögreglustjóri skipar fyrir um þau efni (sbr. þó 4. og 5. gr. og fyrstu málsgrein 7. gr.). En gæta skal hreppstjóri þess, að ekkert það verði gert, er tálma kunní síðar rannsókn nokkurra þeirra atriða, er strandið varða.

4. gr.

Nú neitar skipstjóri eða annar viðstaddur fyrirvarsmáður skips því skriflega, að góssi verði bjargað eða að ráðstafanir til björgunar verði gerðar, þar til lögreglustjóri kemur, og hlutast hreppstjóri þá ekki um björgun góss eða skips.

5. gr.

Dómsmálaráðuneytið lætur gera eyðublöð með spurningum á íslensku, dönsku, ensku, þýsku og frönsku um skip og skipstjóra, ferð þess, hvernig slysið

vildi til, hvaða ráðstafana óskað sje af hálfu stjórnvalda nm björgun og meðferð skipsmanna, og fá lögreglustjórum og hreppstjórum eyðublað þessi. Skal hreppstjóri leggja eyðublað fyrir skipstjóra eða þann, sem í stað hans kemur, jafnskjótt sem því verður við komið, enda skal skipstjóri skrá svar sitt skýrt og greinilega við hverri spurningu. Nú verður brestur á þessu, og skal þá líta svo á, sem skipstjóri óski ekki aðstoðar íslenskra stjórnvalda.

Þegar er því verður við komið, skal hjeradsdómari láta skipstjóra staðfesta áður nefnda skýrslu sína fyrir dómi, svo og halda sjóferðapróf með þeim hætti, er í sjódomslögum segir, og eftir því, sem við á. Sjóferðapróf og staðfesting skýrslu þarf þó ekki að fara fram, ef fyrirsvarsmáður þess ríkis, sem skip er frá, telur þess ekki þörf, nema manntjón hafi orðið eða slys á mönnum.

6. gr.

Lögreglustjóri skal, svo fljótt sem kostur er á og eftir þörfum, skipa fyrir um björgun og meðferð skipbrotsmanna. Ef hann fer ekki sjálfur á vettvang, þá felur hann hreppstjóra eða öðrum umbodsmanni sínum framkvæmdir.

7. gr.

Nú vill skipstjóri eða sá, er í hans stað kemur, eða umbodsmáður útgerðar eða váttryggjanda, annast sjálfur björgun á skipi eða góssi frá öndverðu, og er honum það þá rjett, en ekki er björgunarsamningur þó bindandi, nema samþykki lögreglustjóra eða viðkomandi ræðismanns komi til, enda sje sett, að álitu lögreglustjóra, full trygging af hálfu skips eða góss fyrir efndum samningsins.

Rjett er eiganda eða váttryggjanda strandaðs skips eða góss að taka í sínar hendur björgun og meðferð á skipi og góssi hve nær sem er, enda setji þeir fullnægjandi tryggingu fyrir greiðslu alls áfallins kostnaðar og þess kostnaðar, er síðar kann löglega að falla, þar með kostnaður við heimsending strandmanna. Um björgunarsamninga fer samkvæmt 1. málsgr.

Hvarvetna þess er aðili tekur björgun skips eða góss í sínar hendur, eru íslensk stjórnvöld við hana skilin.

8. gr.

Nú er ekki svo ástátt sem í 1. málsgr. 7. gr. segir, og má þá hreppstjóri eða lögreglustjóri ekki fresta björgun, þó að ósamið sje um bjarglaun. Kveður lögreglustjóri þá á um það, hversu þeim skuli greiða, er að björgun starfa. Bjarglaun skal annaðhvort miða við þann tíma, sem hver hefir unnið, enda komi þá til greina atvik öll, eða við verðmæti þess, sem bjargað er, enda sjeu þau þá að jafnaði þriðjungur veiðs hins bjargaða, að fráregnum sölukostnaði.

9. gr.

Lögreglustjóri eða sá, er í stað hans stýrir björgun, skal sjá um það, að alt, sem gert verður til að bjarga mönnum, skipi eða góssi, verði unnið svo fljótt og vel sem kostur er. Skal fyrst og fremst, næst mannbjörg, bjarga skipsskjólum. Ef líklegt þykir, að skipi verði af grunni komið og að það verði gert háffært,

þá skal kosta kapps um, að svo megi verða. Af góssi skal björgun á því, sem verðmætast er, ganga fyrir svo sem unt er.

Rjett er aðilja eða umboðsmanni hans að vera við björgun.

10. gr.

Skylt er öllum verkfærum alþýðumönnum sjálfum sjer ráðandi að vinna að björgun og varðveislu bjargaðra manna, er lögreglustjóri eða umboðsmaður hans kveður þá til þess. Með sama hætti er manni skylt að lána heimamenn sína, bát sinn, hesta eða áhöld til björgunar eða flutnings bjargaðra manna á geymslustað. Ennfremur er mönnum skylt að lána hús sín til geymslu bjargaðra manna, ef þeir mega án þeirra vera og þan spillast ekki verulega fyrir slíka notkun. Ef bjargað góss verðnr ekki geymt á fulltryggan hátt, þá skal setja um það vörð. Endurgjald fyrir lán hesta, skipa og áhalda, svo og kaup varðmanna, ákveður lögreglustjóri.

Ef strandmenn hverfa eða fara forgörðum af mannaöldum, skal hreppstjóri eða sá annar, er með umboð lögreglustjóra fer, skýra honum tafarlaust frá því, enda skal lögreglustjóri rannsaka málið jafnskjótt sem unt er.

11. gr.

Ef skipbrotsmenn geta ekki sjálfir útvegað sjer húsnæði, mat og aðrar nauðsynjar, þar á meðal aðhjúkrun á sjúkum mönnum, þá skal lögreglustjóri eða umboðsmaður hans hlutast til um það, að bætt verði úr nauðsyn þeirra við sanngjörnu endurgjaldi, sem lögreglustjóri ákveður. Með sama hætti skal sjá um greftrun dáiinna skipverja, enda skal gera hana með fullri sparsemi, ef greiða skal af strandinu.

Skylt er að veita skipbrotsmönnum hútaskjól og aðhlyningu eftir megni og að því leyti sem ekki fer í bága við sóttvarnarráðstafanir.

Lögreglustjóri skal sjá um það, að skipbrotsmönnum verði veittur nauðsynlegur fararbeiini þegar er þeir mega frá strandi hverfa.

Nú tekur umboðsmaður þess ríkis, er skip er frá, að sjer málefni þau, er í grein þessari segir, og ern þá islensk stjórnvöld frá þeim tíma við þau skilin.

12. gr.

Hreppstjóri heldur dagbók nm strand hvert. Þar skal hann skrá nafn skips og heimilisfang og útgerð, hvar, hvernig og hvenær slys hafi að borið, hvenær (dag og klukkustund) hann hafi orðið þess var, hver eða hverjir þar hafi fyrst að komið, hver hafi fært honum fregn um atburði, hvenær hann sjálfur hafi á vettvang komið og hvernig hafi þá verið þar umhorfs, hvar skip og góss var og hvernig það hafi þá verið farið, hvort skipstjóri og skipverjar hafi þar þá verið, hvernig þeir hafi bjargast og hvernig ástatt sje um þá, hvort nokkur hafi farist eða slasast, hverjir hafi komið þeim til hjalpar, hvort hann hafi latid meta, hvort skip skyldi talið strandað, hverjir hafi gert það og hver niðurstaðan hafi orðið; hvaða ráðstafanir hann hafi gert til björgunar og aðhlyningar manna og til björgunar og varðveislu góss, bæði áður en og eftir að hann fjekk fyrirskipanir lögreglustjóra, hverju bjargað hafi verið, enda sje gerð svo nákvæm skrá

nm það sem nnt er. Þá skal í dagbók skrá, ef skipstjóri afsalar sjer afskiftum hreppstjóra af björgun, hvort hann hafi gefið skýrslu samkvæmt 5. gr., avo og hvað annað, er strandið varðar og hreppstjóri skal annast. Eftirrit úr dagbók sendir hreppstjóri lögreglustjóra ásamt öðrum strandskjólum.

Lögreglnstjóri löggildir stranddagbók hreppstjóra. Hana skal og gegnumdraga og tölusetja. Ríkissjóður kostar hana.

Hverju sinni er bókn er lokið, ritar hreppstjóri nafn sitt nndir hana, ásamt skipstjóra eða þeim, er í stað hans kemur, ef hægt er að gera honum bókunina skiljanlega, og 2 öðrum valinkunnum mönnum, eftir að bókun hefir verið lesin upp fyrir þeim. Túlkal skal hafa, ef hans er kostur og þörf.

Lögreglnstjóri skráir í lögreglubók eða sjerstaka strandbók það, er hann gerir og strand eða strandmenn varðar, að nndantekinni skýrslu um stranduppboð.

13. gr.

Þeim, sem björgun stýrir eða annast gæslu á strandgóssi, er rjett að visa brnt öllum þeim mönnum, sem engan þátt taka þar í og ern að öðrn leyti óviðriðnir strandið. Svo skal og visa brott þeim bjargendum eða flutningsmönnum strandgóss, er gera sig óhæfa til starfsins vegna óreglu, ótrúmensku eða óspekta. Taka má þá fasta, er ekki fara fúslega. Lögreglustjóri sker úr ágreiningi út af framkvæmdum við björgun eða varðveislu strandgóss, og skal hann síðar bóka úrsknrði þá, er hann hefir kveðið npp munnlega.

14. gr.

Lögreglnstjóri skal sjá um, að matvæli þau eða drykkjarföng, sem skemst hafa við strand og ef til vill eru skaðvæn heilsu manna, verði rannsökuð af hjeraðslækni, eða, ef ekki næst til hans, af tveimur mönnum, sem vit hafi á því. Skulu þeir segja til um það, hvort nota megi vörnrnar og hvernig, án þess að tjón hljótist af, og skal þá selja þær með því skilorði, er þeir setja. Nú reynast vörur svo spiltar, að hætta er talin af notkun þeirra, og skal þá ónýta þær, og hafi lögreglustjóri eða hreppstjóri umsjón með því.

15. gr.

Nú strandar skip, sem ekki hefir fengið heilbrigðisvottorð hjer á landi, eftir að það síðast fór frá útlendri höfn, eða síðast hafði mök við skip á hafi úti, og skal þá, að svo miklu leyti sem frekast er unt, fara með skipið og skipshöfnina eftir fyrirmælnm gildandi sóttvarnarlaga.

16. gr.

Nú er tollvörn eða hannvörum bjargað, og skal þá lögreglnstjóri eða hreppstjóri sjá um, að farið verði með þær lögum samkvæmt.

17. gr.

Strandað skip eða það úr því, sem bjargast hefir, svo og bjargað strandgóss, skal selja á opinbern uppboði, nema aðiljar samþykki annarskonar söln. Þá skal selja, er hallkvæmast má telja, enda skal gæta þess, að draga ekki sölu

á munum, er ekki þola geymslu eða falla mundu annars í verði fyrir geymslu, eða hún yrði svo dýr, að hún svaraði ekki kostnaði.

Lögreglustjóri skal, eða hreppstjóri í umboði hans, gera allar þær ráðstafanir, sem þörf er á vegna uppboðs. Uppboð skal birta þeim, er í grend búa, og ef mikið er til sölu, þá einnig í nágrennasveitum. Lögreglustjóri kveður á um uppboðsskilmála. Þar skal meðal annars vera svo mælt, að skip eða skipsleifar, sem ekki eru fluttar burt úr fjöru eða flæðarmáli innan 2 ára frá skipstrandi talið, verði eign ríkissjóðs eða fjörueiganda samkvæmt 29. gr. laga þessara. Gjaldfrestur má ekki skemmri vera en 14 dagar, en innheimtumaður uppboðsandvirðis ræður því, hverjum gjaldfrestur verður veittur. Rjett er að uppboðshaldari annist innheimtu, en eigi mega innheimtulaun fara fram úr 6 af hundraði, og hálfu minni skulu þau vera, ef greitt er við hamarshögg.

Lögreglustjóri leitar álits aðilja eða umboðsmanns hans um uppboð, ef þess er kostur án verulegs kostnaðar eða tafar, enda metur lögreglustjóri það.

18. gr.

Jafnskjótt sem sölu strandgóss er lokið og kostnaður af strandi allur, þar á meðal kostnaður af flutningi skipbrotsmanna til burtfararhafnar hjeðan af landi, er fenginn, semur lögreglustjóri reikning um strandið. Sendir hann dómsmálaráðuneytinu reikninginn tviritaðan ásamt fylgiskjölum, þar á meðal dagbókareftirriti hreppstjóra, eftirriti úr lögreglubók eða strandbók og uppboðshók, skip-skjölum, sjóferðaprófi o. s. frv., til endurskoðunar og úrskurðar í öllum atriðum. Þegar dómsmálaráðuneytið hefir úrskurðað reikninginn, sendir það hann fyrirsvarsmanni viðkomandi ríkis, ef það hefir hjer umboðsmann sinn, en ella til annara rjettra aðilja.

Uppboðsandvirði strandgóss, sem afgangs kann að verða kostnaði öllum af strandinu, sendir lögreglustjóri dómsmálaráðuneytinu jafnskjótt sem honum hefir verið tilkynt, að reikningur væri úrskurðaður og gjaldfrestur liðinn. Dómsmálaráðuneytið sendir fjed síðan fyrirsvarsmanni viðkomandi ríkis eða öðrum aðiljum.

19. gr.

Lögreglustjóri eða umboðsmaður hans eða hreppstjóri skulu fá 10 krónur í fæðispeninga dag hvern, er þeir þurfa að vera að heiman vegna strands, og að auki ferðakostnað eftir reikningi. Þá daga, er hreppstjóri heldur uppboð á strandgóssi, fær hann lögmaelt sölulaun í stað fæðispeninga.

Fyrir sjóferðapróf skal gjalda hjeradsdómara 12 krónur.

20. gr.

Skip og góss, annað en venjulegur farangur skipverja, er þar til það er selt að tilhlutun lögreglnstjóra, og síðan andvirði þess, að veði frammar öllum öðrum höftum, er á því kynnu að hvila, til tryggingar öllum þeim kostnaði, er af strandi leiðir og áfallinn er fyrir ráðstafanir stjórnvalda eða einstakra manna, er þeir hafa gert af nauðsyn áður en stjórnvöld komu til, svo sem björgunarlaunum, hýsingu, flutningi og heimsendingu skipverja, varðveislu góss, ferðakostn-

aði og dagpeningum, gjöldum fyrir rjettargerðir, eftirrit, sendiferðir, símskeyti o. s. frv.

Ef andvirði strandgóss hrekkur ekki fyrir öllum strandkostnaði, og fyrirsvarsmaður viðkomandi ríkis greiðir hann ekki þegar, þá má eftir ósk lögreglustjóra greiða úr ríkissjóði það, sem á vantar, gegn endurgjaldi frá rjettum aðiljum.

21. gr.

Nú strandar íslenskt skip hjer við land, og taka þá ákvæðin hjer að framan ekki til þess, nema fyrirmæli 1., 3., 6., 9., 10. og 11. gr. um björgun á mönnum og góssi og tilkynningar til hreppstjóra og lögreglustjóra og 14., 15. og 16. gr., svo og 20. gr., að því leyti sem ráðstafanir íslenskra stjórnvalda vegna strandsins hafa haft kostnað í för með sjer.

II. kafli. Um vogrek.

22. gr.

Það er vogrek, er mannlaust skip rekur á land eða skipshluta eða aðra muni, sem svo eru merktir eða svo er annars farið um, að ætla má eignarrjetti undirorpna.

23. gr.

Ábúandi eða notandi lands skal vogrekum bjarga og veita þeim vörð. Ef enginn er ábúandi eða notandi, þá skal landeigandi bjarga vogrekum og geyma þeirra. Tilkynna skal hreppstjóra eða lögreglustjóra vogrek, enda skulu þeir hlutast til um björgun vogreks, ef þess gerist þörf, og varðveislu. Ef lögreglustjóri hefir ekki sjálfur skoðað vogrek, þá ber hreppstjóra að láta honum í tje, jafnskjótt sem verða má, glöggva lýsing á því og áætlun um verðmæti þess.

24. gr.

Nú sannar maður ótvírætt heimild sína til vogreks, áður en það er auglýst, og má þá selja honum það í hendur. Annars kostar skal vogrek auglýsa með þeim hætti, er hjer skal sagt verða:

Ef ætla má eftir framkomnum upplýsingum, að vogrek nemi ekki yfir 200 kr., þá auglýsir lögreglustjóri það með þeim hætti, er hann telur best fallinn til þess að komast fyrir það, hver eigandi sje. Ef telja má vogrek meira virði, þá auglýsir lögreglustjóri það einu sinni í Lögbirtingablaði, enda sendir dómsmálaráðuneytið fyrirsvarsmönnum annara ríkja hjer á landi eintak af auglýsingunni. Í auglýsingu skál lýsa vogreki eftir föngum og skora á tilkallsmenn að gefa sig fram innan 6 mánaða frá birtingu auglýsingar og sanna lögreglustjóra heimildir sínar, því að annars kostar verði vogrek eða andvirði þess eign ríkissjóðs eða fjörueiganda. Áður en liðnir eru 6 mánuðir má engum tilkallsmanni selja vogrek í hendur, nema hann setji fulla trygging fyrir því, að hanu skili vogreki aftur eða andvirði þess, ef annar skyldi koma áður frestur sje liðinn með ríkari gögn fyrir tilkalli sínu.

25. gr.

Nú sannar maður heimildir sínar að vogreki áður lögmaeltur frestur sje á enda, og skal þá selja honum það í hendur eða andvirði þess. Annars kostar verður vogrek eða andvirði þess eign ríkissjóðs, ef það eða andvirði þess nemur 500 kr. eða meira, eftir að allur kostnaður er greiddur, en ella fjörueiganda.

Tilkallsmaður, er gefur sig fram áður en frestur er liðinn, getur borið kröfn sína undir dómstóla, ef lögreglustjóri vill ekki taka hana að öllu til greina. Ef fleiri en einn gera tilkall til vogreks, má engum þeirra selja í hendur fyrir en úr því er skorið með fullnaðardómi, hver skuli fá vogrek eða andvirði þess.

Nú ber maður upp kröfu sína eftir að lögmaeltur frestur er liðinn, og á hann þess máls aldrei uppreist, nema hann sanni fyrir dómi, að ólöglega hafi með málið verið farið af hálfu stjórnvalda.

Mál samkvæmt 2. og 3. málsg. skal höfða á hendur lögreglustjóra á varnarþingi hans, enda sje honum stefna hirt áður en liðnir eru 6 mánnðir frá því, er hann synjaði kröfu stefnanda.

Nú þykir tvímælis orka um verðmæti vogreks, og skulu þá 2 dómkvaddir menn meta það.

26. gr.

Vogrek sjálf, meðan það er óselt, en andvirði þess, eftir að það hefir verið selt, er að veði til tryggingar öllum kostnaði af ráðstöfunum þeim, sem löglega eru gerðar til að bjarga því, varðveita það og auglýsa, og gengur veð það fyrir öllum höftum, er vera kynnu á vogreki, enda skal jafnan greiða allan þann kostnað áður en vogrek eða andvirði þess sje nokkrum til eignar fengið.

Lögreglustjóri úrskurðar þann kostnað, sem hjer segir, en bera má úrsknrð hans undir dómsmálaráðuneytið áður en 3 mánnðir sjeu liðnir frá dagsetningu úrsknrðar lögreglustjóra.

27. gr.

Nú er skip eða skipsflak, sem er vogrek, selt á opinberum uppboði, og skal þá setja í uppboðsskilmála slíkt ákvæði, sem í 17. gr. segir um brotthöfn skips af fjöru, og láta sama varða, ef af er brugðið.

III. kafli.

Almenn ákvæði.

28. gr.

Nú liggur skip eða skipsflak, þar á meðal vogrek, sem eigandi hefir leitt sig að, óhirt á fjörn 2 ár eða lengur frá því að eigandinn leiddi sig að því, ef svo hefir verið, og skal lögreglustjóri þá auglýsa, eftir beiðni þeirra, er eignast mundu skip eða skipsflak eftir 25. gr., ef það væri vogrek, í Lögbirtingablaði, að skip eða skipsflak verði fengið þeim í hendur til eignar samkvæmt þessari grein, nema skip eða skipsflak hafi verið tekið út áður en 9 mánnðir sjen liðnir

frá birtingu auglýsingar. Ef það hefir ekki verið gert innan þessa tíma, þá verður skip eða skipsflak eign ríkissjóðs eða fjörueiganda með þeim hætti, sem í 25. gr. segir.

29. gr.

Nú hefir skip eða skipsflak legið óselt á strandstað eitt ár, og getur lög-
reglustjóri þá látið selja það ásamt því, er því fylgir, á opinberu upphóði, ef ó-
ráðlegt þykir vegna hagsmuna almennings, að dómi dómsmálaráðherra, að láta
það vera lengur óselt. Í upphóðsskilmálum skal kveða svo á, að skip eða skips-
leifar, sem ekki verði flutt burt úr fjöru innan tveggja ára frá því, er strandið
varð, skuli verða eign ríkissjóðs eða fjörueiganda samkvæmt 25. gr. Upphóð skal
jafnan tilkynna þeim, er hafa sjerstaklega hagsmuna að gæta, ef heimilisfang
þeirra er kuuuugt, en annars kostar fyrirsvarsmanni þess ríkis, er skip var frá.
Upphóðsandrviði, að frádregnum kostnaði, skal svo greiða samkvæmt 2. málsgr.
18. gr.

Nú hefur aðili björgun eða tekur að vinna úr skipi áður eu ár er liðið
frá strandinu, og skal dómsmálaráðherra þá veita honum hæfilegan frest til að
halda þeim athöfnnm áfram, uus 2 ár eru liðin frá þeim atburði, eða alt að 3
árum, ef björgun er sjerstökum erfiðleikum bundin. Sömu fresti skal og veita
upphóðskaupanda, sbr. 17. og 27. gr. og fyrri málsgr. þessarar greinar, ef eins
er ástatt.

30. gr.

Atvinnumálaráðherra getur látið gera skip eða skipsflak óskaðvænt þegar
eftir strand eða skipbrot, ef óhjákvæmileg nauðsyn þykir vegna hættu eða tálma,
er af því stað. Ef skip eða skipsflak verður annars til tálma eða hættu, þá skal
vitamálastjórnin auðkenna staðinn, og jafnframt setja þeim, er skip eða skipsflak
á, með auglýsingu i Lögbirtingablaði, hæfilegan frest til að hirða það. Að þeim
fresti liðnnm getur atvinnumálaráðherra látið gera skip eða skipsflak óskaðvænt.
Ekki á sá, sem rjett á yfir skipi eða skipsflaki, kröfu til bóta, þó að eign hans
sje spilt fyrir þær ráðstafanir, sem í þessari grein segir.

Til tryggingar kostnaði af ráðstöfununu samkvæmt þessari grein er skip
eða skipsflak, svo og farmur, ef hætta stafar af honum eða verulegt óbagræði,
og andvirði, ef sala hefir farið fram, að veði frammar öllum öðrum höftum, er á
þeim kynnu að hvíla. Má selja það, er bjargast kann, á opinberu upphóði til
greiðslu kostnaðar, en það, er afgangs kynni að verða, skal greiða rjettum aðilj-
um samkvæmt 18. gr. 2. málsgr.

31. gr.

Fyrirmæli laga þessara hagma ekki reglum þeim um skipsflök á höfnum
inni, sem settar ern eða settar kunna að verða í löggiltum reglugerðum kanp-
staða eða kauptúna.

32. gr.

Um refsingar fyrir brot á lögnum þessum fer sem þjer segir :

1. Ef einstakir menn brjóta það, sem þeim er boðið í 1., 10., 11. og 13. gr., eða hafa í frammi einræði eða mótpróa við björgun eða tefja hana viljandi, þá varðar það 10—1000 kr. sektum, nema þyngri refsing liggji við samkvæmt öðrum lögum.
2. Ef lögreglustjóri, sjerstakur umboðsmaður hans eða hreppstjóri eða önnur stjórnvöld brjóta lög þessi, þá fer um refsingar fyrir það eftir almennum hegningarlögum.

33. gr.

Sektir samkvæmt lögum þessum renna í rikissjóð.

Með mál út af brotum gegn ákvæðum laga þessara skal farið sem með almenn lögreglumál, nema sakamála meðferð skuli beitt.

34. gr.

Lög þessi skal þýða á dönsku, ensku, þýsku og frönsku og sjerprenta, enda skal fá lögreglustjórum nægan forða af sjerprentunum og þýðingum til afnota handa hreppstjórum og öðrum, sem á þeim þurfa að halda.

35. gr.

Lög þessi öðlast gildi 1. júlí 1926.

Frá sama tíma eru úr gildi numin þessi lagaboð:

Opið brjef 4. maí 1778, 1.—4. gr.

Opið brjef 2. apríl 1853.

Lög nr. 1, 14. jan. 1876.

Lög nr. 2, 2. febr. 1894, 6. gr.

Lög nr. 18, 2. nóv. 1914.

Lög nr. 56, 30. nóv. 1914, X. kap., að því leyti sem hann tekur til skipstranda, og loks öll önnur lagatyrirmæli, sem koma í bága við lög þessi.